

ПРОТОКОЛ

№ 667

гр. Пазарджик, 28.04.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Христо Георгиев

при участието на секретаря МАРИЯ Й. ЧАМОВА

Сложи за разглеждане докладваното от Христо Георгиев Гражданско дело №
20225220102707 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 13:10 часа се явиха:

Ищеца В. Д. Д., редовно призована, не се явява лично, за нея се явява
адв. Ф., редовно упълномощен да я представлява, с пълномощно приложено
по делото.

Ответника Д. Н. Д., редовно призован, явява се лично, както и с адв. У.,
редовно упълномощен да го представлява, с пълномощно приложено по
делото.

Ответника Н. Д. Д., редовно призован, не се явява лично, за него адв. У.,
редовно упълномощен да го представлява, с пълномощно приложено днес по
делото.

Адвокат А. У. представя пълномощно в настоящото съдебно заседание
да представлява и защитава ответника Н. Д. Д. в хода на настоящия процес.

Явява се вещото лице Д. Щ., редовно призована.

АДВ. Ф.: Няма процесуална пречка. Моля да се даде ход на делото.

АДВ. У.: Няма процесуална пречка. Моля да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не са налице процесуални пречки по хода на делото,
поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване на делото

от фактическа страна на спора.

АДВ. Ф.: Поддържам подадената искова молба, оспорвам подадения отговор от ответника Н. Д., оспорил съм подадения отговор от ответника Д. Д..

АДВ. У.: Поддържам всички възражения на представените от мен лица по отношение на исковете.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 145, АЛ. 3 ОТ ГПК, СЪДЪТ ПРИКАНВА СТРАНИТЕ КЪМ СПОГОДБА.

АДВ. Ф.: Не сме имали такива разговори с моят доверител по този повод, тъй като не се явява моят доверител в днешното съдебно заседание, аз не знам какво е нейното мнение относно сключването на спогодба. Аз не съм упълномощен да сключвам спогодба.

АДВ. У.: При наличието на това изказване на адв. Ф., няма как да се стигне до спогодба.

Спогодба не бе постигната.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК СЪДЪТ ПРИСТЪПВА КЪМ ДОКЛАДВАНЕ НА ДЕЛОТО:

Предявен е иск с правно основание чл. 439 във вр. с чл. 124 от ГПК.

През месец август 2022 г. при Държавен съдебен изпълнител към Районен съд Пазарджик е образувано, против В. Д. Д., изпълнително дело № 20225220400124 с вискател Д. Н. Д.. Последният, на основание изпълнителен лист № 132 от 10.08.2021г., издаден по гр. д. № 2464/2020г. по описа на Районен съд Пазарджик, претендира от Д., задължение в размер на 4140 лв., главница, представляващи сбора от месечните вноски за издръжка в размер на 180 лв., които ищцата е била осъдена да заплаща на по горещитираното гражданско дело на непълнолетният си син (към момента на постановяване на решението) Н. Д. Д., ЕГН: *****, (съгласно изпълнителният лист, на основание, на който е образувано изпълнителното дело), за периода от 17.09.2020г. до месец август 2022г. включително, когато е образиувано изпълнителното дело. Д., претендира за принудително изпълнение и върху 412,70 лв., представляващи мораторна лихва за забава върху всяка една от просрочените месечни вноски за издръжка за периода от 17.09.2020г, до месец август 2022г. включително. Претендира и 906 лв., неолихвяема сума,

която, съгласно представеният изпълнителен лист Д. е осъдена да заплати на сина си Н. Д. Д., представляващи издръжка, дължима за изминал период - от 15.04.2020г. до 16.09.2020г., както и 30 лв. разноси по изпълнителното дело.

Сочи се, че общо ответникът претендира за принудително събиране от В. Д. сумата от 5488,70 лв, /пет хиляди четири стотин осемдесет и осем лева и седемдесет стотинки/.

Твърди се, че на първо място вниманието на съда следва да се насочи върху факта, че горесцитираното изпълнително дело е образувано от Д. Н. Д. като взискател лично, съгласно поканата за доброволно изпълнение, а не като законен представител, на неговият син Н. Д. Д.. Видно от представеният изпълнителен лист, Д. е осъдена да заплаща месечна издръжка в размер на 180 лв. на синът си Н. Д., чрез неговият баща до настъпване на законова причина за изменение или прекратяване на издръжката, както и да заплати, отново на сина си Н. чрез неговия баща сумата от 906 лв., представляваща издръжка за изминал период. Без да се коментира некадърността на съдебния изпълнител, който е допуснал образуване на изпълнително дело в полза на невъзможен взискател, като не си е направил труда да прочете представеният му изпълнителен лист, от който е очевидно, че носител на правата по него е детето Н. Д. Д., а не неговият баща Д., при това положение с принудителното събиране на претендираните от Д. Д. суми по изпълнителното дело се създават предпоставки за неоснователно обогатяване на последният, а на ищцата възможност за претърпяване на имуществени вреди, в не малък размер. Счита се, че В. Д. не дължи въпросните 5488,70 лв. на Д. Д., тъй като същият не е и никога не е бил носител лично на правото да ги получи, тъй като липсва валидно изпълнително основание за това.

На второ място, най-нагло, а може би и от некадърност, взискателят по изпълнителното дело (№ 20225220400124 при ДСИ към РС Пазарджик) е заявил за принудително събиране сумата от 4140 лв., представляваща сбора от месечните вноски за издръжка в размер на 180 лв., за периода от 17.09.2020 г. до месец август 2022 г. включително. Както е посочено в съдебното решение, а и в представеният изпълнителен лист, месечната издръжка се дължи на детето Н. Д. Д. до настъпване на законова причина за изменение или прекратяване на издръжката. Такава законова причина за прекратяване на издръжката е навършването на пълнолетие на лицето, имащо

право да я получава. При настъпването на този юридически факт, задължението за изплащане на издръжка се погасява, освен в случаите, когато детето е учещ се и е поискал издръжка да му бъде изплащана докато учи или до навършване на 25 годишна възраст, но такива данни, в настоящият случай не са налице. Видно, отново, от представеният изпълнителен лист, детето Н. Д. е навършил пълнолетие на 23.10.2021 г., т.е. от този момент нататък издръжка от майка му В. Д. не му се дължи. Абсурдно е, пък, да се дължи на неговият баща Д. Д.. Така държавният съдебен изпълнител при Районен съд Пазарджик е допуснал за принудително събиране несъществуващо вземане, представляващо сбора от месечните суми за издръжка след 23.10.2021 г. до месец август 2022 г. включително, което по никакъв начин не е обективизирано в представеният му изпълнителен титул.

На трето място, задължението обективизирано в приложения изпълнителен лист е изцяло погасено, много преди образуване на горесцитираното изпълнително дело. На 10.08.2021 г. от банковата сметка на ищцата са заплатени по банков път, директно в банковата сметка на Д. Д., баща и законен представител на Н. Д. 2903,25 лв., представляващи 906 лв. присъдена издръжка за изминал период, издръжка за периода от 17.09.2020 г. до 17.08.2021 г., ведно с лихвата за всяка просрочена вноска. След това от 20.09.2021 г. до 19.05.2022 г., ежесмесечно В. Д. е заплащала по банков път, от личната си банкова сметка, в банкова сметка на Д. Д. издръжка в размер на 180 лв. Всичко това е видно от представените с настоящата искова молба извлечения от банковата сметка на ищцата. Отбелязвам, отново, че Д. не е имала задължение да заплаща на сина си Н. издръжка след навършването му на пълнолетие и въпреки това, тя я е надплатила докато Н. Д. не е завършил средното си образование. На 01.10.2021г. В. Д. е заплатила и лихвата за присъдените 906 лв. издръжка за изминал период след като съдебното решение, с което са присъдени е било допълнено. Така е било образувано изпълнително дело за задължения по изпълнителен лист, които са били много отдавна погасени, тоест изпълнителното дело е било образувано и се води, към днешна дата за несъществуващи задължения.

Оформен е петитум, с който се иска от съда да ги призове на съд и след като се обеди в правотата на техните твърдения, на основание чл. 439 ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 124 ал. 1 от ГПК да приеме за установено спрямо Д. Н. Д., ЕГН: *****, че не дължи сумата от 5488,70 лв. /пет хиляди четири

стотин осемдесет и осем лева и седемдесет стотинки/, претендирала по изп. д. № 20225220400124 по описа на ДСИ към Районен съд гр. Пазарджик, тъй като взыскателят по делото не е носител на правата по представения изпълнителен лист, алтернативно, че не дължи сумите по представения изпълнителен лист, тъй като задълженията по последния са били погасени преди образуване на изпълнителното дело. Моли съда, да им бъдат присъдени и сторените в настоящето производство съдебно - деловодни разноски.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства. Направени са доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника по делото, същият е депозирал писмен отговор чрез своя пълномощник, в който изразява следното становище:

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК твърди, че обективно липсва правен интерес за търсената от ищеца защита, защото фактическия състав за предявяване на иска по чл. 439, ал. 1 от ГПК, обективно се съдържа в чл. 439, ал. 2 от ГПК, от който пък следвало, че правният интерес за предявяване на този иск би бил налице само, ако ищецът заявява фактически твърдения за наличие на настъпили след приключване на съдебното производство /нови/ факти.

Твърди, че такива новонастъпили факти, които да обосновават наличието на правен интерес за предявяване на иска по смисъла на чл. 439, ал. 2 от ГПК били единствено фактите, които водели до погасяване на претендираното за изпълнение материално право - като плащане, погасителна давност и др. подобни. Посочва се, че в случая, във връзка с този установителен иск, ищцата не заявявала абсолютно никакви твърдения за някакво погасяване на претендираното за изпълнение материално право, които да се квалифицират като твърдения за новонастъпили факти по смисъла на чл. 439, ал. 2 от ГПК.

Излагат се твърдения, че съгласно петитума на този иск, ищцата изрично обосновавала неговото предявяване с факта, че „взыскателят по делото не бил носител на материалното право“.

Във връзка с този първи петитум в обстоятелствената част на исковата си молба, ищцата твърд яла единствено, че „съгласно поканата за доброволно изпълнение“, ответникът Д. Д. подал молба за започване на изпълнение по

представения с молбата изп. лист, като той извършил това „лично като взыскател, а не като законен представител на неговия син Н. Д.", като по този начин ответникът Д. Д. е претендирал да получи по това изпълнение като „взыскател" - лично за себе си плащането на задълженията по изп. лист, които според ищцата, ответникът заявил като такива в размер на 5448, 70 лв.

Обаче при така заявената от ищцата фактология при която този установителен иск се основава единствено на фактическото твърдение, че ответникът не е взыскател, /защото не е страна по изп. Титул/.

Сочи съдебна практика.

Твърди се, че при наличие на неприключило изпълнително производство, единственият път за защита на длъжника срещу материалната незаконосъобразност на изпълнението бил именно иска по чл. 439, ал. 2 от ГПК, чиято допустимост обаче винаги изисквала посочване на конкретни /нови/ обстоятелства - изразяващи се в извършено спрямо кредитора по изп. лист погасяване на претендираното за изпълнението вземане - чрез плащане, по давност и и др. подобни способи. В случая ищцата въобще не била заявила фактически твърдения, които да съответстват на фактическия състав на чл. 439, ал. 2 ГПК.

По отношение на допустимостта на втория иск се твърди, че обективно липсвал както правен интерес за търсената от ищеца, така и необходимата за ответника „пасивна" процесуална легитимация /която също била императивна процесуална предпоставка за допустимост/. Защото съгласно вече цитирания по-горе петитум на този иск и свързаните с него фактически твърдения ищцата искала да бъде установено спрямо Д. Д., че, тя не му дължи сумите по представения изп. лист, тъй като задълженията по последния били погасени от нея преди образуване на изп. дело.

Обаче съгласно установените в ЗЗД правила точното изпълнение на задълженията се осъществявало от длъжника само спрямо кредитора - лично или чрез негов представител или по изключение на кредитор на кредитора.

Съответно се сочи, че при наличие на съдебен спор за наличието на точно изпълнение /погасяване/ на едно задължение, същото императивно можело и трябвало да се установява само по отношение на кредитора - независимо дали длъжникът /ищец/ претендирал да установи наличието на изпълнение, което било извършено от него /длъжника/ лично на кредитора

или на трето лице.

Ето защо, за да има обоснован правен интерес за предявяване на втория си установителен иск и наличие на пасивна легитимация за ответника по този иск /Д. Д./, ищцата би трябвало да твърди, че: Д. Д. е кредитор по изп. Лист, че в качеството си на кредитор по изп. лист, Д. Д. бил получил изпълнение на произтичащите от този изп. лист задължения чрез извършено лично в негова полза плащане от ищцата.

Обаче ищцата била заявила ясни фактически твърдения, за това, че кредитор по изпълнителния лист не бил Д. Д., а Н. Д., поради което тя не дължала сумите по изп. лист на Д. Д., а на трето лице / в случая - на сина им Н. Д./, в качеството му на кредитор /носител на правата/ по изп. лист и съответно - че тя била изпълнила задълженията за плащане на тези суми на кредитора Н. Д. чрез поредица от преводи по банковата сметка на трето за изп. лист лице /баща му Д. Д./

Съответно в подкрепа на тези си твърдения ищцата представя множество платежни документи за банкови преводи за плащане от нея /ищцата/ в периода 2020 г. - 2022 г. издръжка от които се установявало, че :

В посочения период, дължимата от В. Д. на кредитора по изп. лист /Н. Д./ издръжка била плащана от нея винаги и само чрез банкови преводи по сметката на ответника Д. Д. /като представляващ Н. Д., дори след като той бил навършил възраст за пълнолетие/, при наличие на изрично и ясно посочване на основанието за плащане /издръжка/ и кредитора по тези плащания /Н. Д./.

Ето защо търсеното в случая установяване на факта на недължимост на сумите по този изп. лист поради тяхното погасяване чрез плащане може да иска от ищцата /длъжник/ и съответно - евентуално да се уважи от съда само по отношение на посочения в изп. лист кредитор /Н. Д./, а не по отношение на трето за задължението по изп. лист лице /Д. Д./.

Същевременно правният интерес на иска по чл. 439 от ГПК винаги е обусловен от възможността с постановеното по този иск решение да се постигне прекратяване на изпълнението срещу длъжника и преклудирание на невъзможността, същото да бъде отново предприето. Обаче в случая този интерес не можело да бъде осъществен при така заявения петитум и свързаните с него фактически твърдения, защото евентуалното уважаване на

този иск не можело да осъществи прекратяване на изпълнението по представения изп. лист, защото кредитор по този изп. лист не бил ответника /Н. Д./, а друго лице /Н. Д./, което не можело да „присъства“ в установителния диспозитив на решението, и съответно - същото ще можело да продължи или да предприеме ново изпълнение срещу длъжника чрез същия изп. лист, като негов легитимен кредитор по този изп. лист. Излага подробни фактически твърдения и съждения в тази посока.

По отношение на основателността на предявените иски излага становище за неоснователност и на двата иска. Сочи се съществуването на съдебна практика според която - при липса на правен интерес за предявяване на иска, същият трябвало да се отхвърли като неоснователен, а не да се остави без разглеждане като недопустим.

Ето защо заявява, че този установителен иск бил неоснователен, защото относимите към основателността на неговия петитум факти били следните:

Действително ищцата не дължи на ответника Д. Д. никаква сума по представения изп. лист - още по-малко пък сума в размер на 5488, 70 лв., поради което този факт не се оспорва, а се признава от ответника, обаче неоспорването на този факт не давало възможност за пълно признаване на иска или дори за признаване на останалите заявени във връзка с него от) ищцата факти и съответно - не може да доведе до уважаване на първия установителен иск като основателен.

Твърди се , че ответникът Д. Д. никога не се бил легитимирал като носител на правата по представения от него за изпълнение изп. лист и съответно - лично той никога не бил искал да бъде конституиран като взыскател, който да претендира лично за себе си заплащане/получаване на никаква сума по представения изп. лист - още по- малко пък сума в размер на 5488, 70 лв..

Обективно в молбата за започване на изпълнение напълно коректно било посочено, че въз основа на представения с молбата изп. лист /където като кредитор бил посочен Н. Д./ от длъжника се търсила „сума в размер на 180 лв.“ - представляваща дължима на Н. Д./а не на баща му Д. Д./ месечна издръжка.

Ето защо посочването на Д. Д. като „взыскател“ в призовката за доброволно изпълнение, която пък съгласно чл. 48, ал. 2, изр. 3 от ГПК била

съпроводена с копие изп. лист в който ясно било посочено, че кредитор по изпълнението е друго лице /Н. Д./, представлява погрешно процесуално действие на ДСИ, което имало характер на очевидна фактическа грешка, която подлежи на отстраняване по друг процесуален ред /включително по молба на някоя от страните в производство по чл. 247 от ГПК/ - а не чрез предявяване на иск по чл. 439 от ГПК.

Твърди се, че посочването в призовката за доброволно изпълнение на задължение за плащане на сума в размер на 5488, 70 лв., безусловно се дължи на допуснатата от ДСИ очевидна фактическа грешка, която подлежи на отстраняване в производство по чл. 247 от ГПК, а не чрез предявяване на иск по чл. 439 от ГПК. Следователно посочената от ДСИ в призовката за доброволно изпълнение сума в общ размер на 5488, 70 лв., никога не е била търсена от Д. Д. в размера над 180 лв. - нито лично за него, нито пък в полза на кредитора по изп. лист /Н. Д./. По тези съображения моли предявения първи установителен иск да бъде отхвърлен като неоснователен.

Според петитума на втория установителен иск - ищцата искала да се установи спрямо Д. Д., че тя не дължила „сумите по изп. лист, тъй като задълженията по последния били погасени преди образуване на изп. дело. Сочи се, че ответникът никога не бил претендирал лично за себе си плащането на каквато и да е сума по представения изп. лист.

Обективно в подадената от името на ответника Д. Д. молба за започване на изпълнение напълно коректно било посочено, че въз основа на представения с молбата изп. лист /където като кредитор е посочен Н. Д./ се търси една сума в размер на 180 лв. представляваща дължима на Н. Д. /а не на баща му Д. Д./ издръжка.

Ето защо по този иск ответникът не оспорва, а признава факта, че ищцата действително не му дължи лично на него нито една сума по представения изп. лист. Обаче признанието на този факт не давало възможност за пълно признаване на иска или дори за признаване на останалите заявени във връзка с него от ищцата факти и съответно - това признание не можело да доведе до уважаване на втория установителен иск като основателен.

Твърди се, че между страните не се спорило, че кредитор и съответно - носител на правата по представения изп. лист на който ищцата дължала

изпълнение бил Н. Д., а не Д. Д..

Ето защо валидно изпълнение на задължението по представения изп. лист, водещо до неговото погасяване може да се извърши и съответно - да се установи само спрямо кредитора по изп. лист /Н. Д./, а не спрямо Д. Д., който бил за трето за изп. лист лице - което не претендира лично получаване на задълженията по този изп. лист.

В исковата си молба ищцата заявява конкретно и ясно, че тя не дължи сумите по изп. лист лично на ответника /Д. Д./, защото тези суми винаги са били дължими от нея на трето лице / сина им Н. Д./, в качеството му на кредитор /носител на правата/ по изп. лист и съответно - ищцата ясно твърди, че тя била изпълнила изцяло задълженията за плащане на тези суми към кредитора по изп. лист /Н. Д./ чрез поредица от извършени от нея преводи по банковата сметка на трето за изп. лист лице /бащата Д. Д./

Съответно в подкрепа на тези си твърдения ищцата представя множество платежни документи за банкови преводи за плащане от нея /ищцата/ в периода 2020 г. - 2022 г. издръжка от които се установява, че в посочения период, дължимата от В. Д. на кредитора по изп. лист /Н. Д./ издръжка била плащана от нея винаги и само чрез банкови преводи по сметката на ответника Д. Д. - при наличие на изрично и ясно посочване на основанието за плащане /издръжка/ и кредитора по тези плащания /Н. Д./.

Същевременно се сочи, че в исковата молба липсвали фактически твърдения от ищцата, че така плащаната от нея чрез поредица от банкови преводи издръжка е била получавана от ответника Д. Д. по неговата банкова сметка, но вследствие тази издръжка не била предоставяна или изразходвана от него в полза на кредитора по изп. лист /Н. Д./. Следователно между ответника и ищцата обективно нямало и никога не е имало спор за подлежащия сега на установяване главен факт на втория установителен иск - а именно - за недължимост на сумите по изп. лист от страна на ищцата /длъжник/ лично на ответника Д. Д. - поради тяхното погасяване чрез извършено от ищцата в лична полза на ответника плащане на задълженията преди започване на изпълнението.

Съответно липсата на спор между страните по делото относно подлежащия на установяване главен факт по втория установителен иск се квалифицира в съдебната практика като липса на правен интерес за

предявяване на този иск, а съгласно част от същата практика - при липса на правен интерес за предявяване на иска, същият трябва да се отхвърли като неоснователен, а не да се остави без разглеждане като недопустим.

Действително във връзка с процесното изпълнение наистина има спор за дължимостта на една сума в размер на 180 лв., представляваща дължима на кредитора по представения за изпълнение изп. лист /Н. Д./ издръжка за месец август 2021 г., ведно със законната лихва върху нея от 17. 09. 2021 г., обаче страни по този реално съществуващ спор били ищцата /като длъжник на тази издръжка до размер на 180 лв. за месец август 2021 г./ и кредитора по изп. лист /Н. Д./, поради което ищцата имала правен интерес за предявяване на втория си установителен иска за недължимост на част от сумата по изп. лист /в размер на 180 лв. за месец август 2021 г./ поради погасяване на задължението чрез плащане именно срещу кредитора по изп. лист /Н. Д./, а не срещу Д. Д..

Предвид гореизложеното моли съда да отхвърли като неоснователен и втория предявен установителен иск.

Претендира разноските.

Формулирани са доказателствени искания.

Към отговора не са представени писмени доказателства.

С протоколно определение № 1853/16.12.2023 г., съдът е конституирал в качеството му на ответник в настоящото производство по предявеният в условията на алтернативност иск, лицето Н. Д. Д., ЕГН ***** . Указал е на ответника Н. Д. Д. да подаде писмен отговор, съгласно чл. 131 от ГПК.

В срока по чл. 131 от ГПК, даден на ответника Н. Д. Д. е депозирал писмен отговор с който заявява, че процесното изпълнително производство е образувано с негово знание и съгласие чрез неговия баща /Д. Д./ - за събиране на дължаща се за м. август 2021 г. издръжка в размер на една сума в размер на 180 /сто и осемдесет/ лева, ведно със законната лихва върху нея от момента на забавата // 7. 09. 2021 г./. Причините за липса на формално /писмено/ извършено от него упълномощаване за започване на изпълнението са безспорно известни на ищеца и неговия юридически представител, като същите са напълно тривиални и те са следните: В изпълнителният лист е посочено, че сумите за неговата издръжка се плащат чрез неговия баща /Д. Д./. Длъжникът /ищец/ винаги е плащал издръжката по банковата сметка на

неговия баща /Д. Д./ - дори след като навършил пълнолетие, но дължимостта на издръжката продължила до завършване на средното му образование, което се потвърждава и от фактическите твърдение на ищеца и представените от него писмени доказателства. Независимо, че при подаване на молбата за започване на изпълнение не бил навършил пълнолетие, не сметнал за необходимо да упълномощава лично адвокат, който да извършва действията по изпълнението от негово име. Независимо от липсата на формално извършено от него упълномощаване, в молбата за образуване на процесното изпълнително дело достатъчно ясно е посочено, че въз основа на представения с тази молба изпълнителен лист се иска започване на изпълнение за събиране на дължима именно на него - Н. Д. издръжка /платима чрез бащата Д. Д./, представляваща една сума в размер на 180 лв., ведно със законната лихва от момента на забавата /17. 09.2021 г./.

Твърди се, че никъде в молбата за започване на изпълнението не е заявено твърдение, че търсената чрез представения с молбата изпълнителен лист сума се дължи и съответно се търси за плащане лично на баща му Д. Д.. В молбата за започване на изпълнение категорично липсва и заявено от баща му Д. Д. или упълномощеното от него лице, искане за започване на изпълнение за събиране на дължима по изпълнителен лист сума в размер на 5488,78 лв. Ето защо, при запознаване със съдържанието на материалите по изпълнително дело и съответното наличие на минимална правна култура безусловно ще се констатира, че посочването на баща му /Д. Д./ като взыскател в призовката за доброволно изпълнение, както и заявеното в същата призовка искане за заплащане на сума в размер на 5488.70 лв. се дължи единствено на допусната от ДСИ очевидна фактическа грешка - изразяваща се в това, че ДСИ погрешно е интерпретирал съдържанието на молбата по отношение на легитимацията на кредитора/взыскател/, както и по отношение на размера на търсената за изпълнение сума. Най-бързия и напълно „безболезнен“ начин за коригиране на тази грешка на ДСИ е процедурата по чл. 247 от ГПК /безусловно приложима по аналогия в изпълнителното производство/, при реализирането на която ДСИ ще се ориентира правилно - кой е действително легитимирания кредитор и взыскател по изпълнението, както и какъв е действителния размер на претендираното от този кредитор/взыскател вземане.

В случая не е ясно, защо ищеца и неговия юридически представител не

са използвали този „облекчен“ процесуален ред за осъществяване на претендираните от тях права, вместо да предявяват иск, с които да причиняват на страните напълно ненужни емоционални травми. При наличие на така посочения от него по-горе друг /и то по-облекчен/ път за правна защита, предявения от ищеца и неговия юридически представител първи по ред иск по чл. 439 от ГПК се явява недопустим. Евентуално неправилните действия на ДСИ относно конституирането на трето за изп. лист лице като взыскател и/или изискването за плащане на суми, които реално не се претендират от кредитора/взыскател, несъмнено попада в обхвата на подлежащите на обжалване действия на ДСИ по реда на чл. 435 от ГПК. Не е ясно, защо ищеца и неговия юридически представител не са използвали този „облекчен“ процесуален ред за осъществяване на претендираните от тях права, вместо да предявяват иск, с които да причиняват на страните напълно ненужни емоционални травми.

В качеството си на конституирана по искане на ищеца подпомагаща ответника по втория иск страна, заявява че: Конституирането му по този иск като подпомагаща страна на ответника е процесуално напълно недопустимо.

Сочи, че конституиране на страна, която да подпомага някоя от главните страни в процеса /в случая - ответника/, безусловно може да се извърши само при констатирано наличие на абсолютните процесуални предпоставки за конституиране на главните страни /ищец и ответник/ в същия процес, като основни абсолютни предпоставки за такова конституиране са:

- Наличието на правен интерес за търсената от ищеца защита,
- Наличието на надлежна /пасивна/ процесуална легитимация за ответника по иска.

Ищецът и неговия юридически представител са предявили отрицателен установителен иск с петитум с който се иска да бъде установено спрямо главния ответник /Д. Д./, че ищецът не му дължи сумите по представения за изпълнение изп. лист, тъй като същите са били „погасени“ още преди образуване на изп. дело. Съгласно разпоредбите на ЗЗД, изпълнението на парично /а и на всяко друго/ задължение трябва да е точно, а такова е само изпълнението на кредитора - който в случая трябва да е кредитора по процесния изп. лист. За да се констатира наличие на реален правен интерес за ищеца да предяви процесния отрицателен установителен иск срещу главния

ответник /Д. Д./ за установяване на “погасяването“ на паричните задължения по процесния изп. лист, този ищец би трябвало да заяви и конкретни твърдения за осъществено спрямо този главен ответник изпълнение - именно в качеството му на валиден кредитор на задълженията по този изп. лист.

В исковата си молба ищцата е заявила ясни фактически твърдения за това, че кредитор по процесния изпълнителен лист не е Д. Д., а Н. Д.. Съгласно съдържанието на процесния изп. лист, кредитор по установените в него парични задължения действително е Н. Д., а не главния ответник по иска Д. Д.. Ищецът безусловно няма правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иска срещу главната страна/ответник Д. Д., който пък безусловно не може да е надлежно пасивно легитимирана главна страна/ответник/ по този иск. Съответно той не може да бъде привлечен от ищеца като подпомагаща главния ответник /Д. Д./ страна по иск, който е предявен при липса на правен интерес от търсената със същия иск защита. Ако го конституирате като подпомагаща главния ответник страна, заявява, че в частта за втория главен иск, исковата молба е нередовна, защото петитума на този иск е непълен и неясен. Ако квалифицирате исковата молба като редовна и я допуснете до разглеждане, заявява, че

- Този втори иск е процесуално недопустим по вече изложените по-горе твърдения - за липса на правен интерес за търсената с него защита спрямо главния ответник /Д. Д./, както и за липса на надлежна пасивна легитимация за главния ответник /Д. Д./.
- Този втори иск е процесуално недопустим и поради наличието на друг правен ред за защита - а именно по реда на чл. 433, ал. 1, т. 1, пр. 1 от ГПК, а при отказ от страна на ДСИ и по реда на чл. 435, ал. 1, т. 6 от ГПК.

Твърди се, че при наличие на представените от ищеца и неговия юридически представител документи /писма от банка/, удостоверяващи плащане на задълженията по изп. лист преди образуването на изп. производство, правния способ за решаване на подигнатия от ищеца и неговия юридически представител спор е друг, а именно по реда на чл. 433, ал. 1. т. 1. пр, 1 от ГПК - чрез представяне на съответните платежни документи от длъжника /ищец/ пред ДСИ и съответно заявено от него искане за прекратяване на изпълнителното производство - като при евентуален отказ от страна на ДСИ

за прекратяване на изпълнението на това основание, същият би подлежал на обжалване по реда на чл. 435, ал. 1, т. 6 от ГПК. Ако квалифицирате втория иск като процесуално допустим, заявява, че този иск е неоснователен, защото според петитума на този иск, ищецът иска да се установи спрямо ответника Д. Д., че не му дължи сумите по изп. лист, тъй като задълженията по последния са били „погасени” преди образуване на изп. дело. За да бъде признат за основателен един отрицателен установителен иск за установяване на недължимост на задължения по изп. лист поради тяхното „погасяване”, ищецът /длъжник/ трябва да заяви и последствие и да докаже, че той е изпълнил задълженията си към кредитора по същия изп. лист. За да бъде признат за основателен предявения срещу главния ответник Д. Д. втори главен иск за установяване на факта, че ищецът не дължи лично на него сумите по изп. лист поради тяхното ”погасяване”, ищецът трябва първо да твърди, а след това и да докаже, че този главен ответник е негов валиден кредитор по процесния изп. лист, който в това си качество търси изпълнение на задълженията по същия изп. лист, но ищецът /длъжник/ не дължи на този кредитор изпълнение поради своевременно и валидно „погасяване” на задълженията по този изп. лист преди началото на изпълнението. Такива твърдения нито са заявени, нито пък са доказани от ищеца /длъжник/.

Твърди се, че между главните страни по делото въобще не се спори, а и той /като подпомагаща страна/ не оспорва, че валиден кредитор по процесния изп. лист на който се дължи търсеното спрямо ищеца изпълнение е бил винаги той - Н. Д., а не баща му Д. Д.. Противно на фактическите твърдения на ищеца, според които при иницииране на процесното изпълнение, поради своята „некъдърност” или „наглост”, главният ответник Д. Д. е поискал да получи лично за себе си изпълнение на задълженията по процесния изп. лист и то в размер на 5488, 70 лв., фактите по делото сочат нещо различно. Независимо, че молбата за започване на изпълнението е подадена от името на баща му Д. Д., в същата напълно ясно и коректно е посочено, че въз основа на представения със същата молба изп. лист /където като кредитор на задълженията ясно и конкретно е посочен Н. Д./ се търси една сума в размер на 180 лв., представляваща дължима на Н. Д. /а не на баща му Д. Д./ издръжка, ведно със законната лихва от момента на забавата /17 септември/, тоест - става въпрос за изпълнение на задължения към кредитора Н. Д., чрез баща му Д. Д. и то за плащане на една неплатена издръжка за м. август /докато той бил

още непълнолетен/. В хода на настоящия процес и по-конкретно в отговора на исковата молба, главният ответник Д. Д. не е оспорил, а напротив - изрично е признал факта, че ищеца не му дължи лично на него нито една сума по представения изп. лист. Признанието на този факт обективно не дава възможност за пълно признаване на иска от страна на ответника Д. Д., поради което това признание не може да доведе до уважаване на втория установителен иск като основателен. Наличието на твърдяното от ищеца „погасяване” на задължението по процесния изп. лист може да се установява само спрямо Н. Д., като единствен валиден кредитор по процесния изп. лист, но не и спрямо главния ответник Д. Д., който никога не е претендирал като кредитор/взискател лично за себе си изпълнение на задълженията по този изп. лист.

Твърди се, че на основание чл. 237, ал. 3, т. 2 от ГПК, ответникът Д. Д. не може да признае претендираното от ищцата погасяване на едно чуждо за него право и съответно - съдът не може да постанови съдебно решение при наличие на такова евентуално признание. Признание на иска за „погасяване” на задълженията по процесния изп. лист може да бъде извършено само от Н. Д. в качеството му на кредитор по процесния изп. лист, но това не може да стане и в настоящия процес, защото той не е главна страна в настоящия процес, а подпомагаща страна, на която не е разрешено да извършва признание на иска.

Сочи се, че в момента има висящ извънсъдебен спор за дължимостта на една сума в размер на 180 лв., представляваща дължима на Н. Д., като кредитор по представения за изпълнение изп. лист издръжка за месец август 2021 г., ведно със законната лихва върху нея от 17. 09. 2021 г. Главни легитимирани страни по този реално съществуващ извънсъдебен спор са ищцата - като длъжник на тази издръжка до размер на 180 лв. за месец август и Н. Д. като кредитор по представения за изпълнение изп. лист.

Сочи се, че този извънсъдебен спор може да бъде разрешен само чрез предявен от ищеца пряко и лично срещу Н. Д. като главен ответник, отрицателен установителен иск за недължимост на сумите по изп. лист. Само диспозитив на съдебно решение, който уважава предявен пряко и лично срещу Н. Д. като кредитор по представения за изпълнение изп. лист, отрицателен установителен иск за недължимост на претендираната от него за

плащане от длъжника /ищец/ една издръжка за м. август 2021 г. в размер на 180 лв., ведно със законната лихва върху нея, обективно може да постигне резултата на специалния иск по чл. 439 от ГПК, а именно - да се преклудира възможността на кредитора по изп. лист /в случая - Н. Д./ да търси и най-вече да получи принудително изпълнение от ищеца/длъжник, въз основа на този изп. лист. В случая такъв иск пряко и лично срещу Н. Д., в качеството му на кредитор по представения за изпълнение изп. лист не е бил предявен.

Твърди се, че несъмнено прави впечатление, че съгласно изложението на исковата молба, ищецът и неговият юридически представител "мотивират" нейното подаване със съдържанието на призовката за доброволно изпълнение, без да цитират и обсъждат съдържанието на молбата за започване на изпълнение, ведно с цитирания в нея изп. лист, от които става достатъчно ясно - на кой действително се дължи търсеното изпълнение и в какъв действително размер се търси това изпълнение. Единствения логичен извод е, че преди да предявят исковата си молба, ищецът и/или неговия юридически представител въобще не са си направили труда да се запознаят с материалите по процесното изп. дело, което, ако беше направено, несъмнено щеше да спести вече наличните емоционални травми на страните по делото, предизвикани от неговото обективно напълно ненужно инициране. Ако пък са прочели всички материали по изп. дело и въпреки това са предявили процесните искове при обективно несъответстваща на съдържанието на тези материали фактология, и то по начин, който обективно изключва възможността за признаване на тези искове от ответника Д. Д., тъй като той не може да признава валидно погасяване на чуждо право, тогава като мотив за инициране на процесното дело срещу главния ответник Д. Д. се явява възможността на този ответник да се възложат разноски за предоставената на ищеца адвокатска защита - включително по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, с оглед настоящата липса на данни за платено от ищеца възнаграждение на неговия юридически представител, каквито разноски иначе не би могло да се претендират от юридическия представител на ищеца в процедурите по чл. 247 от ГПК и чл. 435 от ГПК, с които иначе би бил постигнат правния интерес на ищеца, но това е една малко възможна хипотеза, която може да получи отговор едва при окончателното решаване на делото и разпределяне на разноските. Не възразява срещу приемането на представените с исковата молба документи. Не възразява срещу изискването и приемането на

цитираните в исковата молба дела. Поради липсата на спор за дължимостта на други суми за издръжка - освен за една издръжка за месец август 2021 г. в размер на 180 лв., възразява срещу допускането на експертиза, която да се произнася по дължимостта на други суми - освен за установяване на дължимостта/плащането на една издръжка за месец август 2021 г. в размер на 180 лв. По отношение на тези евентуално извършени плащания следва да се приложат правилата на чл. 55. изр. 2 от ЗЗД и чл. 105 от ЗЗД или 148 СК.

По доказателствената тежест съдът указва на страните, че всяка от тях носи доказателствена тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, на които основава своите искания и възражения. В конкретния случай ищцовата страна следва да докаже твърденията си, които са посочени в предявената искова молба, а ответната страна носи доказателствена тежест по отношение на възраженията направени с подадените отговори на исковата молба.

АДВ. Ф.: Нямам възражения по доклада. Да се приеме. Нямам искания по доказателствата.

АДВ. У.: Нямам възражения по доклада. Да се приеме. Нямам доказателствени искания.

С Определение № 2261/01.11.2022 г. съдът е приел представените от ищеца писмени доказателства, както и материалите по гр.д. № 2464/2020 г. по описа на РС – Пазарджик и изпълнително дело №124/2022 г. по описа на СИС към РС- Пазарджик. Допуснал е по делото да бъде изслушана съдебно-счетоводна експертиза, като е определил за вещо лице Д. Щ..

С последващо определение № 536/08.03.2023 г. сме приели представените от страните писмени доказателства и сме насрочили делото за разглеждане на 28.04.2023 г.

СЪДЪТ докладва на страните постъпилите по делото материали по изп. дело № 124/2022 г. по описа на Държавен съдебен изпълнител гр. Пазарджик.

АДВ. Ф.: Да се приеме изпълнително дело № 124/2022 г., считам, че следва да се изиска гр. дело № 2464/2020 г., тъй като в него се съдържат данни, които са относими към настоящия спор.

АДВ. У.: Нямам възражение по отношение на приемането на изпълнителното дело, нямам възражение по повторното изискване на гр. дело № 2464/2020 г. по описа на РС- Пазарджик.

АДВ. Ф.: Считам, че е от изключителна важност делото да бъде приложено към настоящото дело. Имам искане, което отправям към ответната страна, считам, че ответника Д. Д. следва да уточни дали изявленията направени с отговора на исковата молба представляват признание на иск по смисъла на ГПК или не, тъй като се съдържат противоречиви данни в отговора на исковата молба на стр. 14, т. 2, абзац 6. Във връзка с това изявление е необходимо ответникът недвусмислено да уточни признава ли иска или не.

СЪДЪТ намира така направеното искане за основателно.

АДВ. У.: Мога да заявя, че по отношение на двата иска има изявление от страна на Д. Д.. По първия иск заявява, че не му се дължи никаква сума, а по втория иск се признава, че всички дължими суми по претенциите на ищецът са платени с изключение на една сума от 180 лева, представляваща издръжка за месец август 2021 г. Изявление за признаване има, но там изрично е посочено, че тези изявления представляват признание на факти. ГПК прави разлика между признание на факти и признание на иск. Изложено е и становище, че Д. Д. има желание да признае иска, само че не така, както е предявен. Г-н Д. твърди, че никога не се е легитимирал като възискател и никога не е търсил сумата която твърди ищецът. Той не би могъл да признае това нещо. Така, като е предявен иска Д. е поставен в ситуация, в която не може да го признае.

По отношение на изисканите от съда дела, съдът намира, че материалите по изп. дело № 124/2022 г. по описа на ДСИ при РС- Пазарджик са относими към предмета на правния спор и като такива следва да се приемат по делото.

По отношение на гр. дело № 2464/2020 г. по описа на РС- Пазарджик, съдът счита, че горепосоченото дело следва да се изиска от съда повторно и материалите по същото следва да се приобщят към материалите по настоящото дело, тъй като същите са от съществено значение за правилното решаване на спора по същество.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА изп. дело № 124/2022 г. от ДСИ при РС- Пазарджик.

ДА СЕ ИЗИСКА и приложи по настоящото дело гр. дело № 2464/2020 г. по описа на РС- Пазарджик.

СЪДЪТ докладва на страните постъпилото експертно заключение с вх. № 25144/06.12.2022 г. от вещото лице Д. Щ.. Същата е постъпила в законоустановените срокове по чл. 199 от ГПК.

ПРИСТЪПВА КЪМ ИЗСЛУШВАНЕ НА СЪДЕБНО-СЧЕТОВОДНА ЕКСПЕРТИЗА.

СНЕМА САМОЛИЧНОСТТА НА ВЕЩОТО ЛИЦЕ, КАКТО СЛЕДВА:

Д. С. Щ.– на 58 години, българка, български гражданин, омъжена, неосъждана, с висше образование, без родство със страните.

Вещото лице предупредено за наказателната отговорност по чл. 291 от НК.

ВЕЩОТО ЛИЦЕ Щ.: Представила съм заключение, което поддържам. От банковото извлечение приложено по делото за сумата от 2903 лева, като основание е записано: издръжка 906 лева за периода 15.04.2020 г. - 16.09.2020 г. и на следващия ред пише: издръжка за периода 17.09.2020 г. - 17.08.2021 г. с лихви. От така записания текст е видно, че за месец 08.2021 г. е плетена издръжка до 16.08.2021 г. включително. Следващото банково извлечение от 20.09. е изплатена издръжка за месец септември 2021, това е написано като основание. За периода 17.08.2021г. - 31.08.2021 г. никъде не е записано в основанието на приложеното банково извлечение - изплатена издръжка. Така се счита, че не е платена издръжката за периода 17.08.2021 г. - 31.08.2021г. Придържала съм се към поставените въпроси.

АДВ. Ф.: Нямам въпроси. Да се приеме заключението.

АДВ. У.: Нямам въпроси. Да се приеме заключението. Считам, че има непълнота в експертното заключение, касаеща оспорваната за нас сума и период. Моля да допуснете повторно изготвяне на експертно заключение по въпроса относно размера на дължимата за м 08. 2021 г. издръжка и размера на дължимата за нея лихва за забава. Бих искал вещото лице да определи за цялата 2021 г. размера на дължимите издръжки и дължимите по тях лихви за забава, както и да посочи сумата от 906 лева, за кой период е. За да се знае какво се дължи и какво не. Говоря за цялата 2021 г.

АДВ. Ф.: Възразявам по така направеното искане, тъй като ответната

страна е запозната с поставените въпроси към вещото лице. При така формулираните въпроси, искането на ответникът е могло да бъде предвидено. Намирам, че това искане се прави твърде късно и затова считам, че искането е неоснователно. Ответната страна трябва изрично да заяви дали ще оспори настоящата експертиза, дали ще поиска изготвянето на нова експертиза или ще постави допълнителни задачи към вещото лице.

АДВ. У.: Аз бях достатъчно ясен като казах, че експертизата ми се струва неточна. Би трябвало да се формулира за всеки месец през процесния период колко се дължи и съответно колко е платено. Посочени са, че са дължими 12 вноски, а аз не ги изкарах толкова. За мен експертизата е неточна, т. е. трябва да се назначи допълнителна експертиза, и то по т. 1, за другите точки нямам претенции. Считам, че няма никакви правни последици относно правата на ищцовата страна по този въпрос.

АДВ. Ф.: Процесът е ясен и експертизата следва или да бъде оспорена или да бъде приета. Аз не разбрах дали се оспорва настоящата експертиза и се иска назначаването на нова или се иска допълване на тази експертиза. Няма място за евентуалност.

АДВ. У.: След като твърдя, че експертизата е неточна и непълна в точка трета, според вас какво правя колега? Оспорвам експертизата.

ВЕЩОТО ЛИЦЕ Щ.: В сумата от 2903.35 лева са включени 906 лева плус единадесет вноски за периода 17.09.2021 г. - 17.08.2021 г, както и 17.35 лева лихви за забава. Не знам какво не е точно в тази сума. Не е платена издръжката за периода 17.08.2021 г. - 31.08.2021 г. Вноските са 11, а сумата е 1980.00 лева.

СЪДЪТ след като се запозна с исканията на страните и с представеното експертно заключение, счита, че същото е представено в законоустановения срок, обосновано е, и не възникват съмнения относно неговата правилност, поради което следва да бъде приложено като доказателство по делото.

По отношение на направеното искане от ответната страна, счита, че по делото следва да бъде допусната допълнителна ССЧЕ, която да отговори на въпросите поставени от ответникът в настоящото съдебно заседание, тъй като тези въпроси не са били първоначално поставени на вещото лице и същото не е имало за задача да даде отговор на тези въпроси.

Съдът намира, че в случая не са налице предпоставките на закона за

допускането на повторна експертиза, тъй като експертното заключение е обосновано и не възникват съмнения за неговата правилност, а единствено заключението не е достатъчно пълно, поради което по делото следва да бъде изготвено допълнително заключение.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА изготвеното заключение по допуснатата ССчЕ като доказателство по делото.

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение на вещото лице Щ. в размер на 200 лв., което да бъде първоначално изплатено от бюджета на съда, тъй като ищцата в настоящото производство е била освободена от внасянето на такси и разноски с изрично определение на съда в тази насока.

ДОПУСКА по делото да бъде изслушана допълнителна ССчЕ, като вещото лице следва да отговори на въпросите поставени от ответната страна в настоящото съдебно заседание.

ОПРЕДЕЛЯ депозит за възнаграждение на вещото лице в размер на 100.00 лева, която сума следва да бъде внесена от ответната страна в едноседмичен срок, считано от настоящото съдебно заседание по делото.

СЪДЪТ счита, че делото не е изяснено от фактическа и правна страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 16.06.2023 г. от 10.00 ч., за която дата и час страните следва считат уведомени от днес.

ДА СЕ ПРИЗОВЕ вещото лице Д. С. Щ.

ДА СЕ ИЗИСКАТ материалите по гр. дело № 2464/2020 г. по описа на РС- Пазарджик

Протоколът написан в съдебно заседание, което приключи в 13.55 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____